

Trời đã tối, mưa bụi càng làm tối thêm. Tuy nhiên, cặp mắt lão luyện của Văn Bình vẫn nhìn thấy những việc xảy ra. Cửa cổng bằng sắt nặng nề mở ra nhẹ nhàng. Chàng không thấy người mở. Nghĩa là cửa sắt được mở bằng điện.

Chàng sức nhớ đến một vụ án trộm nữ trang táo bạo xảy ra ở Hoa lệ ước, khổ chủ là một tài tử màn ảnh tên tuổi triệu phú. Minh tinh này ở trong một tòa nhà kiên cố, tường truyền điện cao thế, đạo tặc không thể nhảy vào, cổng nặng một tấn sắt, đóng mở bằng điện. Người lạ đứng trước cổng, chủ nhân có thể thấy mặt trên khung ảnh vô tuyến truyền hình đặc biệt ban đêm cũng như ban ngày. Ban đêm, máy truyền hình dùng ống kính và phim nhựa hồng ngoại tuyến. Giới đạo tặc Hoa lệ ước đành thục thủ trước sự bố phòng kiên cố này. Trừ một người . . .

Hắn lọt vào biệt thự bằng một thủ đoạn giản dị. Hắn biết rõ cửa sắt mở ra, và tự động đóng lại trong vòng 3 giây đồng hồ, nên phục sẵn bên cổng, chờ xe hơi của khách quen là bam thùng xe lên vào.

Văn Bình bỏ thật nhanh lại sau chiếc xe đen dài ngoẵng. Loại Rolls Royce này là báu vật ở Vạn tượng, xứ sở của xe Mercedes do Đức quốc chế tạo.

Cửa sắt mở ra rề rề. Tài xế lái vút vào con đường đa dăm trắng xóa. Văn Bình đã đeo chặt vào càng xe. Qua khỏi cổng, chàng buông mình, lăn tròn trên nệm cỏ ướt mưa. Chàng cử động thật nhanh để thoát khỏi ống kính vô tuyến truyền hình. Trong chớp mắt, chàng đã nằm chết bên một bụi rậm

um tùm.

Tiếng bet-giê sủa gâu gâu. Chàng vẫn nằm yên, không động đậy. Nghe tiếng sủa, chàng biết là chó trận, giống chó tầm thước, đuôi ngắn, mõm dài, lông ngắn, chỉ sủa rất ít, chuyên cắn cổ người lạ. Nhưng chàng không lo ngại, vì chàng đã lo liệu sẵn phương pháp chống bet-giê giữ nhà nguy hiểm.

Trong quá khứ, đột nhập nhà lạ, chàng chống bet-giê bằng cái ná cao su bắn đạn đồng. Một viên đạn nhỏ bằng viên kẹo vào giữa hai mắt có thể làm chó bất tỉnh tức khắc. Hoặc chàng xử dụng bàn tay cứng như thép, giáng nhẹ là bet-giê lăn lông lốc trên đất. Lần này, chàng mang theo một hóa chất đặc biệt giấu trong cái bút máy Pạc ke găm ở túi áo trên.

Sau khi rời khỏi xe hơi, nhào mình vào bụi rậm, Văn Bình đã rút bút máy, bấm nhẹ vào đầu. Một mùi hương lạ lùng bay ra, đánh lạc hướng tìm tòi của bet-giê. Dùng hương này bet-giê đứng trước mặt cũng không đánh hơi thấy.

Tàng dưới cửa biệt thự tối om. Ở lâu nhì đèn sáng lấp loáng. Tuy nhiên cửa sổ đều che rèm kín mít.

Văn Bình nằm yên đúng 5 phút. Chàng móc túi lấy đôi kính hồng ngoại tuyến. Lệ thường, kính hồng ngoại rất cồng kềnh. Ban chuyên môn của Sở mới phát minh một thứ kính nhẹ, hệt như kính mát bán trên thị trường. Đeo vào có thể nhìn xuyên màn tối trong vòng 100 thước. Nhờ một bộ phận thu âm điện tử ti hơn ở gọng kính, Văn Bình còn có thể nghe mọi tiếng động khả nghi chung quanh.

Nếu muốn, chàng có thể mang theo một dụng cụ đặc biệt giúp chàng đứng ngoài biệt thự cũng nghe được câu chuyện thì thảo trong nhà (1). Song nhiệm vụ của chàng đêm nay không phải để nghe trộm, vì chàng đã biết gần hết sự thật. Chàng đến đây là để thanh toán một chuyện lòng dong, theo sự yêu cầu tha thiết của hoàng thân Thủ tướng Ai lao. Đền lại, chính phủ hoàng gia trả cho ông Hoàng số tiền một triệu mỹ kim, và cho phép biệt kích của sở Mật vụ vượt biên giới vào đường mòn Hồ chí Minh để thâm nhập khu vực đóng quân bí mật của Bắc Việt.

Qua kính hồng ngoại, chàng thấy một con bẹt-giê khổng lồ nằm dài bên hòn giả sơn, tai vênh lên, dường như đang cố lắng nghe. Con bẹt-giê Đức khổng lồ không làm Văn Bình ngại bằng con beo vằn, đôi mắt lân tinh sáng quắc, đang nhìn vào bụi rậm mà chàng núp.

Trước khi rời Sài gòn, chàng mang theo 3 cái bút máy Pac ke giả. Bút thứ nhất màu đỏ chứa thuốc đánh lạc hướng chó săn. Bút thứ nhì đựng thuốc nổ. Bút thứ ba màu đen chứa thuốc mê cực mạnh, bấm nút, hơi thuốc vọt ra như làn đạn.

Loại bút máy thuốc mê chỉ hiệu nghiệm trong đường kính 5 thước. Con beo vằn đứng cách chàng gần 20 thước. Chàng phải lập mưu cho nó lại gần. Chàng bèn đóng nắp bút máy đỏ. Trong vòng một phút, hóa chất tàn hết, con thú sẽ đánh hơi thấy chàng, và sẽ nhảy lại.

(1) — loại máy đặc biệt này được mô tả tỉ mỉ trong *Bạn Muôn thành Gián điệp ? cùng một tác giả* xuất bản trong tháng 1-1967.

Như chàng tiên liệu, con beo vằn ghéech mồm lên trời, rồi co 2 cẳng trước. Nó vọt như tên bắn về phía chàng. Tia thuốc mê từ bút máy màu đen như trái dấm ngàn cân bổ vào giữa mặt. Nó bị ngáng lại, và ngã tòm xuống cỏ.

Con bẹt-giê lùi lui chạy tới, không thêm gâu gâu như thường lệ. Loại chó trăn này thường ngậm miệng mỗi khi sửa soạn giết người. Song chàng đã chặn trước bằng tia thuốc mê. Như con beo vằn, con bẹt-giê khổng lồ biến thành khối thịt vô tri giác.

Trở ngại lớn nhất đã được khắc phục, Văn Bình ung dung đứng dậy tiến lại tòa nhà bí mật.

Cửa phòng khách đóng kín, và khóa bên trong. Chàng phải mở cửa sổ, nhảy vào. Ánh đèn trên lầu bắt xuống lơ mờ. Bốn bức tường cao ngất đều quét vôi trắng toát, tương phản với cầu thang đá rêu màu đen, đen tuyền như mực tàu.

Văn Bình núp trong góc, nhìn từ phía. Phòng khách được trần thiết theo lối Á-rập. Chàng có cảm tưởng lạc vào lâu đài một quốc vương xứ ngàn một đêm lẻ. Thảm trải chân đều bằng len cứu Ba Tư êm mịn và ấm áp. Ghế sa-lông đều chạm trổ công phu. Trên tường được treo toàn ảnh phụ nữ khỏa thân.

Chàng không nghe tiếng động khá nghi rảo, ngoài trừ tiếng gió rì rầm trong vườn rộng xen lẫn tiếng mưa rơi bắt đầu nặng hạt. Chàng định trèo thang gác bỗng khựng lại. Cặp mắt sáng quắc của chàng vừa khám phá ra một chi tiết khác thường.

Một con dơi đen si từ cửa sổ bay vào, đậu trên

bực thang đá rửa. Văn Bình nghe tiếng sèo sèo. Mùi khét lẹt xông lên. Chàng rung mình : trong khoảnh khắc, con dơi vô tội biến thành than vì cầu thang được truyền điện cao thế 6.000 vôn, thứ điện mạnh hơn điện hành quyết tử tội trong khám đường Sing Sing, bên Mỹ. Nếu chàng vội vàng đặt chân lên cầu thang, thân thể chàng đã cháy xém như chảo nướng. Chàng chột hiều tại sao chủ nhân không cần đặt người gác ở nhà dưới. Vì trong biệt thự đã có một bộ máy canh phòng kiên cố và ghê gớm bằng điện tử.

Toàn thân Văn Bình nóng ran rồi ớn lạnh. Một lần nữa, chàng được gặp may mắn. Nếu không, đêm nay Quỳnh Loan sẽ phải nằm một mình . . .

Không thể lên lầu bằng thang xi-măng, Văn Bình đành trèo qua cửa sổ ra thềm. Chàng hơi bực mình vì quá tự tin không đem theo khẩu súng W-15. W. là tên tắt của mọi dụng cụ gián điệp do sở Mật vụ của ông Hoàng chế tạo. W-15 là một khẩu súng lạ lùng trong hàng chục khẩu súng lạ lùng. Tuy là súng, nó không bắn đạn, cũng không bắn tên. Mà là bắn một sợi giấy dài bằng ni-lông, thứ ni-lông riêng, bền hơn ni-lông làm giấy dù gấp 10 lần. Sợi giấy đặc biệt này dài đúng 100 thước, tuy nhiên, nó cuộn tròn bằng viên đạn 9 li, và khẩu W-15 còn nhỏ hơn khẩu súng bắn đạn 6.35 của đàn bà.

Lâm sự, sợi giấy phong thần này biến thành một cái thang giấy tuyệt diệu. Chỉ cần bóp cò, sợi giấy vụt ra và dính chặt vào tường. Khúc đầu của

sợi giấy được tẩm chất nhựa epôxi, nghĩa là thứ keo dính nhất trên trái đất, nên cnạm vào đâu là nó dính chặt vào đấy. Sau đó, tay nắm sợi giấy, chân đạp vào tường, điệp viên sẽ trèo lên lầu, nhanh không kém lên bằng cầu thang.

Với khẩu W-15, Văn Bình tiết kiệm được một số giây phút và sức lực quý báu. Tuy nhiên, với hai tay không, chàng vẫn phải tìm cách đột nhập căn phòng sáng đèn trên gác.

Dưới mưa bụi lạnh thấu xương, chàng mầy mò bám ống máng, thoăn thoắt trèo lên.

Trong vòng 3 phút, chàng đã đặt chân xuống lầu nhì. Chàng thận trọng núp thật lâu trong bóng tối, đến khi biết chắc từ phía không có người lạ mới rảo bước qua hành lang.

Chàng nghe tiếng thì thầm xa xa. Định thần, chàng nhận ra tiếng trò chuyện từ phòng số 10 vọng ra.

Đặc biệt là cửa phòng được gắn hai quả nầm đồng sáng loáng và to lớn. Định đặt tay vào, Văn Bình bỗng rút lại. Chàng sợ nhớ đến con dơi xấu số. Chàng lại nhớ đến phương pháp giết người thông thường của thủ lãnh Phán gián Sở viết Smerch : truyền điện vào nắm cửa.

Không hy vọng mở cửa, chàng bèn nghĩ cách dùng sức mạnh. Với đôi vai lực lưỡng và tài ngoại công siêu việt, chàng có thể húc đổ những tấm cửa lim đồ sộ và nặng nề. Tuy nhiên . . .

Một họng súng hi-met có thể khắc đạn vào người chàng trước khi cánh cửa sụp đổ . . .

Chàng không còn cách nào khác, ngoài cách đợi bên ngoài. Chàng tin rằng cánh cửa sắp mở.

Tiếng thì thầm nhỏ dần rồi tắt. Có lẽ họ chuẩn bị đi ra rồi. Họ gồm 2 người . . .

Quả Văn Bình đoán đúng. Cảnh sắc lim dim vụt tắt. Cũng mở bằng điện, đèn lộ bức tường trắng toát, và cái bàn bầu dục, lớp phốt-mi-ca màu đen đặt giữa 12 cái ghế bọc da đỏ tía ri. Trên bàn, 2 chiếc xi-gà hút dở bốc khói ngút ngút trong cái đĩa đựng tàn không lồ bằng nhựa đen. Một người đàn ông tầm thước, tóc lợt ngắn, mặc sơ mi sặc sỡ xây lưng ra cửa. Người thứ hai trạc ngũ tuần, đeo mặt nạ đen, hàm răng vàng ệch chất nicô-tin, cái theo dài 10 phân nằm vắt vẻo trên má, xô ghế bành cứng đậy.

Văn Bình ung dung bước vào, khẩu súng Olem-pích trên tay sẵn sàng khạc đạn. Lầm liệt như thiên thần, chàng đứng giữa cửa, giọng đồng đặc :

— Kính chào nhị vị.

Phản ứng của hai người lạ là đặt tay vào thắt lưng. Song tiếng quát quát chưa của Văn Bình đã làm họ khựng lại :

— Đừng im.

Người đàn ông mặc sơ mi sặc sỡ nhìn Văn Bình bằng cặp mắt pha lẫn sự sợ hãi và lo ngại. Văn Bình cười gằn :

— Mời thiếu tướng Sulivông ngồi lại xuống ghế.

Phải người lạ này là thiếu tướng Sulivông, chỉ huy phần gián ở Lào quốc. Sulivông lẳng lẳng kéo ghế. Văn Bình lại ra lệnh cho người đeo mặt nạ đen :

— Còn ông Sam Phoun, chủ tịch Quốc tế Đặc vụ nữa. Bên ông để tay lên bàn. Hai ông chẳng lạ gì nghề bán súng của tôi. Súng này lại không bán đơn thường. Mà là đạn chứa nọc độc nhện đen, được mệnh danh trên khắp thế giới là Bà Chúa Thuốc độc. Trúng đạn thường, còn có hy vọng mổ xẻ, nhưng trúng nọc độc nhện đen chỉ có nước chờ chết . . .

Sulivông nghiêng răng ken két :

— Biết vậy, tôi đã giết ông hồi nãy, không cho về sử quán nữa . . . Tôi nhân nhượng với ông vì không muốn gây thù, chuốc oán. Ngờ đâu, ông lại cạ tay rảo máng.

Văn Bình cười nửa miệng :

— Thiếu tướng ơi, kẻ công làm gì nữa ! Hồi nãy, tôi không bị giết, chẳng phải vì ông nhân nhượng, không muốn gây thù, chuốc oán, mà chính vì ông tìm cách bịt mắt tôi. Ông định nhin tôi chưa khám phá ra vai trò hàng hai nguy hiểm của ông, vừa là chỉ huy trưởng Phần gián, vừa là nhân vật cao cấp của Quốc tế Đặc vụ, nên ông giả vờ tha tôi. Ông bắt buộc phải tha tôi. . . Vì nếu ông giết tôi, Sài Gòn sẽ mở cuộc điều tra tử mỉ, sớm muộn ông sẽ bị lộ mặt nạ . . .

Sulivông bặm môi, thái độ miệt thị :

— Ông nói dối tài lắm. Chẳng qua ông tình cờ đến đây gặp tôi, thật ra ông không biết gì về tôi. Nếu biết, ông đã hành động ngay trong văn phòng Phần Gián.

Văn Bình lắc đầu :

— Hừ, tôi đóng vai thẳng ngực mà ông không chịu nhìn thấy. Tôi bắt ông trong văn phòng

Phản gián không được, vì lẽ khi ấy ông chưa gặp Sam Phoun. Tôi phải giả vờ ngu xuẩn cho ông yên lòng đến đây, đến số 38 đường Khoun Bourrom.

Sulivong nhún vai :

— Thành thật khen ngợi ông. Nhưng ông Z.28 tài hoa ơi, ông đừng hy vọng áp đảo tôi. Chúng tôi có thể lật ngược tình thế, nếu muốn. Vì như ông đã đoán biết, ngôi nhà này được gắn nhiều dụng cụ điện tử kỳ lạ, giết người trong chớp mắt, không để lại dấu vết. Chúng tôi có thể giết ông, rồi báo cáo với chính phủ là ông bị gián điệp RU thanh toán. Chỉ bằng ông điều đình với chúng tôi. Bao nhiêu tiền, tôi cũng chịu, miễn là...

— Miễn là ông được tự do ?

— Vâng. Miễn là ông cho tôi thông thả rời biệt thự này.

Văn Bình nhu mày suy nghĩ. Sulivong nói tiếp :

— Bao nhiêu tôi cũng chịu. Chẳng hạn, một triệu đô la.

Văn Bình lắc đầu :

— Một triệu hơi ít. Các ông đã đòi chính phủ hoàng gia nộp hai triệu đô la để chuộc thùng độc được.

Sam Phoun xen vào :

— Vâng, hai triệu, ông bằng lòng nhé ? Tôi có sẵn hai triệu ở đây.

Văn Bình cười nhạt :

— Hai triệu cũng vẫn còn ít, tuy nhiên, tôi sẵn sàng chấp thuận. Song chỉ chấp thuận đối với thiếu lương Sulivong. Còn ông, chúng ta sẽ bàn sau.

Sulivong thở dài chua chát :

— Ông là tên cướp đảo đê nhất thế giới. Trong cặp da của tôi đã có hai triệu. Hai triệu và một gói kim cương. Tôi xin lại gói kim cương.

— Tiếc quá ! Giá tôi đòi hơn nữa.

— Dầu sao ông cũng không nên già néo đứt giây. Nếu bị dồn vào đường cùng, tôi phải liều mạng chống trả. Có thể tôi mất mạng. Song cũng có thể người mất mạng là ông.

— Dọa nhau làm gì, ông bạn ? Bây giờ, phiền ông mở cặp, đặt tiền lên bàn cho tôi. Xin nhớ, ông chỉ được lấy tiền và hạt soàn mà thôi. Ông đừng mó tới vũ khí. Cần nhắc lại ông rõ là viên đạn độc được latroectus maectans có sức giết người ghê gớm có một không hai trên quả đất. Hề ông có cử chỉ khả nghi là tôi lấy cò... Giết ông, thứ nhất trừ được hậu hoạn, thứ hai, lấy được tiền, và... hai triệu đô la...

— Ồ, tôi đưa tiền, ông phải lời cam kết thì sao ?

— Trên thực tế, giới gián điệp thường phải lời cam kết. Nhưng tôi thì không. Tôi hứa là làm. Ông ráng tin tôi đi.

Bồ hói lấp lánh trên trán, Sulivong đặt cái cặp da dày cộm trên bàn. Dàng điệu từ tốn, hắn lấy đồng mỹ kim xếp ngay ngắn trước mặt Văn Bình, rồi giờ cái gói bằng nhung đen nhỏ xíu cho Văn Bình xem :

— Đây là gói kim cương. Xin phép ông cho tôi bỏ vào túi.

Văn Bình gật gù :

— Phiền ông cất vào túi, trên. Được rồi. Bây

giờ, ông có thể ra khỏi phòng. Ông thấy chưa ? Tôi là người rất trong chữ tín . . .

Sulivông nhìn giữa mắt Văn Bình :

— Trước khi cáo biệt, tôi xin hỏi ông một câu, chỉ một câu thôi, tôi hy vọng ông không nở từ chối.

— Mời ông.

— Ông biết tôi dính lư với Quốc tế Đặc vụ từ khi nào ?

— Ngay sau khi tôi gặp ông trong khách sạn Settha Palace. Sự hiện diện của tôi tại Vạn Tượng được giữ rất kín. Ông là người duy nhất ở Lào được biết. Thế mà đêm ấy tôi bị nhân viên của Simun bắt giữ. Ông rất khôn, song chưa ngoan. Báo tin cho Simun, ông đã vô tình lạy ông tôi ở bụi này. Sơ hở thứ hai của ông là sai một nhân viên đưa gian điệp tới khách sạn . . . Tôi đã tra khảo hắn. Hắn khai ra ông . . .

Sulivông giơ hai tay lên không :

— Trời !

Văn Bình gật gù :

— Vì vậy, tôi thành thật khuyên ông đừng lưu lại Vạn Tượng thêm phút nào nữa. Rời căn nhà này, ông nên trốn qua sông Cửu Long rồi đập phi cơ ra ngoại quốc.

— Cảm ơn ông. Trong tương lai, chúng mình còn có dịp tái ngộ.

Văn Bình xua tay :

— Ô, trong giới giang hồ, cảm ơn nhau làm gì, khách sáo quá. Tôi xin chúc ông thượng lộ bình an.

Sulivông lẳng lẳng tiến ra cửa. Văn Bình gọi giật lại :

— Quên, còn điều này nữa. Ông xuống vườn, lên xe Mercedes, và lái ra cổng. Cửa cổng được mở bằng điện, ông Sam Phoun sẽ lo liệu chu tất. Từ phút này, tôi sẽ chìa súng vào ngực ông Sam Phoun. Nếu ông tiếc tiền, quay lại, miễn cưỡng tôi phải hạ sát bạn ông. Ông nhớ chưa ? Trong vòng 3 phút, tôi phải nghe tiếng máy xe hơi nổ.

Sulivông quay lại, giọng ráo hoảnh :

— Tôi chỉ bằng lòng xuống nhà nếu ông cam kết không hại Sam Phoun. Vì như ông đã biết, Sam Phoun là chủ tịch Quốc tế Đặc vụ . . .

Văn Bình cười :

— Vâng, tôi còn biết thêm Sam Phoun là anh em cộc chèo với ông nữa.

Sam Phoun vùng thốt lên :

— Trời ơi !

Văn Bình lùi sát tường, giọng tự tin :

— Kêu Trời làm gì, vô ích. Làm nghề gián điệp, được thua là thường. Thua keo này, ta bày keo khác, phải không hai ông ? Tôi xin trân trọng cam kết là không đụng tới ông, nếu ông tuân theo điều kiện của tôi.

Sulivông hỏi :

— Bao nhiêu tiền ?

Văn Bình đáp :

— Đối với ông Sam Phoun, tôi không đặt vấn đề tài chính. Mà tôi chỉ cần một vài tin tức. Quốc tế Đặc vụ đang chỉ huy tổ chức buôn vàng lậu, ma túy, và vũ khí lậu trên toàn châu Á. Tôi không quan tâm đến vàng và ma túy, riêng phong trào buôn vũ khí lậu có hại cho nền an ninh của nước tôi. Bằng bất cứ giá nào, phong trào này phải chấm